

7

ההתעניינות בזולות והשאיפה לאינטימיות: היציאה אל העולם

התקשרות אמיתית לזרת היא התוצאה והמחן של המדרה עצמית ברורה.

אדיק אריקמן

בגיל שבע מתחולל בילד שינוי חשוב: האנוכיות, שאיפינה את הדחף לבנות אני בטוח וכשיר – פוחתת במידת-מה; שינוי זה נובע בחלקו מה”تبוסה” במאבק האדיפאלי. התבוסה הזאת היא אחת מtabosot רבות שאנו מתנסים בהן בחיננו; הן מלמדות אותנו שאין לנו חשיבות כל-כך, וגם לא עומדים במרכז העולם. הידועה הזאת מפעילה בנו מחדש את דחף הקיום, ומעבירה אותנו אל שלב חדש. הילד רוצה לבסס לו מעמד בזירה חדשה, וחיפוש אחר הריפוי והשלמות עבר מתחום המשפחה אל העולם הגדול, אל המבוגרים שמחוץ למשפחה ואל בני גיל.

אני רוצה לדון בקצרה בהופעתם של שני דחפים חדשים ובשלבי התפתחותם: הדחף להתעניין בזולות, המתבטא בהתייחסות לבני הגיל (מגיל שבע עד שלוש-עשרה), והחטירה לאינטימיות (המורפיה בגיל התבגרות, מגיל שלוש-עשרה עד גיל תשע-עשרה). יש מקרים שבהם ילד, המתמודד בהצלחה עם התפתחות האני, יפגע בשלב הזה יותר מכל שלב אחר; בתקופה הזאת נוצרת התשתית לכינוי יחסים עם השווים לו. אפשר שההתפתחות האני התקינה, שקדמה לשלב הזה, ترك את חומרת הפגיעה המאווררת; ואך-על-פי כן, יתכן שפגיעה זו תגרום לביעות ביחסים, לאחר זמן מה.

התעניניות בזולות: "אני שירק"

בגיל שבע, לערך, מופנית התשומת – לבו של הילד, לראשונה, אל העולם שמחוץ לעצמו ולכיתתו. הוא מתמקד בבניי – אדם אחרים שאינם עולים עליו, אלא שווים לו. מהקרוב האדיפאלி האבוד הוא למד, שלא יכול ליזור קשרים על-ידי כיבוש, על-ידי לכידת אדם השירק למשיחו אחר, וכך הוא משנה את הכוון ומתחליל ליזור יחסית ידידות עם חבריו בני גילו. במסגרת הקבוצה החדשה הזאת הוא יוצר קשר מיוחד עם חבר בן-מיינו, עם "חביר הטוב".¹

הקשר עם החבר הטוב ביותר הוא קשור עז, רציני ובלתי, שאינו מבוסס על תחרות, אלא על שיתוף פעולה. הילד לומד, שאלה הקשר עם חברו הטוב אין להתייחס כל דבר המובן מאליו; יש לטפחו ולפתחו. כאשר החבר געשה אובייקט להתעניניות ולaicפות, הוא לומד, שההתעניניות בוגעת אצל חברו היא הדרך הטובה ביותר אל הצלחה; הרי זו תגונבת הסתגלות החיים לקיוםו. כיוון שהחבר משקף אותו, הוא נעשה מודע אל עצמו, מחבב אותו עצמו ומודה עמו וולתו. הנה לפניו השורשים של אהבת הזולות, התשתית לאהבה האמיתית שתופיע לימים.

בקופה הזאת צריכים ההורים, בין היתר, ללמד את הילד מיטומיות חברותיות הורים בראים מעודדים את דירותו של הילד אל העולם; הם נשאים זמינים עבורו, ובו-זמנם שומרים על המרחק הדורש. הם מעודדים את קשוינו עם בני גילו, וביחד רואים בעין יפה את ידידי ואת החבר הטוב "החברה שלך רות מוצאת חן בעני". היא מלאת חיים, והיא חברה טובה. אולי היא תרצה לבוא איתנו לפיקניק בשבת הבאה? ככלנו נשמה".

ההורים התומכים בילדים מבינים, שהחבר שלו הוא בבחינת ראי, שבו הוא רואה את עצמו, וגם אובייקט להזדהות חדשה. התמיימה שלם מגירה את הערכתו העצמית, ואם הם דוחים את החבר, הרי זה כאילו הם דוחים אותן. ההורים משבחים אותן בזוכות חבריו, מזמין אותן לארוחות משפחתיות, כוללים אותן בפעילויות משפחתיות ומעודדים בקורים הכלולים לינה, הילד רואה שיש לו ערך בעולמו.

הילד הבודד: הפחד מאחרים ומণידוי

ש ילדים אינם מצליחים לרכוש להם ידידיים ולהיות חלק מקבוצה. היעorzות כזאת בהתקפות יוצרת תגונבת הסתגלות הנקרואת בפי, "תופעת הילד הבודד". לתופעה הזאת נוונותים בדרך כלל שלושה הסברים. פעמים רבות ההורים מוגוננים על הילד ומגבילים אותו, יתר על המידה, מתוך חשש לאבדו. אין הם רואים בעין יפה את חבריו, הם מותחים בקירות עלייהם ועל התנהגותו החברתית-

התוצר התקין של השנים הראשונות הוא ילד בעל ביטחון, בעל יכולת ובשל מצפון. הבסיס הרגשי שלו התגבש באמצעות התהילה המתוחכם של הפנת הוריו; אלה נחקרו בזיכרון, והם איתו, כל אימת שהוא נזקק להם; ההישג הזה נקרא, כמובן האובייקט. הילד שילב את ההזדהות שהודהה עם דמיות שונות, והשיג תחושה של זהות אישית רצופה; זהותה החזת תסתפח ותשנה במהלך החיים. הוא רכש לו תחושה של יכולת אישית והפנים את התכתיים החברתיים של הוריו. והוא נבחן בקרוב האדיפאלי, והפסיד.

התנהגות הילד מופעלת עכשו על-ידי בקרה פנימית, הבאה במקום הבדיקה ש מבחוץ, ובמקום המוסריות הכהpole – באה המוסריות שמתוך שיתוף פעולה. אחרי שעבר את שלבי הילדות, הוא מוכן לעבר אל העולם הגדול, העולם החברתי. הוא רוצה להשתיך אל בני גילו וליצור איתם קירבה אינטימית. גם בשלב העניין בזולות וגם בשלב האינטימיות, נראה שבב את מחווריות התפקידים שלנוינו בראשית הילדות. (והוא הדין בכל שלב ושלב בחיים). הילד צריך "להתקשר" אל חבריו, וביחדו אל "חביר הכי טוב"; הוא צריך להיבדל מהם; לכון זו זהות משלו ולהתקשר אל חבריו ללא קושי, אבל יתקשה למצוא את זהותו בתוך החברות. ואילו בשלב האינטימיות, הוא מתקשר ללא קושי אל בת-זוג, אבל מתקשה לדבק בהותו במסגרות הזוגיות.

חשוב לעזין, שהשלבים האלה אפשררים לתקן בעיות לא פתורות שנוצרו מתוך התנסויות משפחתיות קודמות, שכן, עכשו הילד כבר משוחרר ומורחק מהן במידת-מה. אם יתמזל מולו, ייגנו הורים בצוורה וכוננה ויעילו. המתגבר יפתור קונפליקטים ישנים או יפחית את עצמותם, יהיה מסוגל להחליט בצוורה בוגרת, ויפתחו בו החזרות הפנימיות. אבל לרווע המזל, הבעיות הישנות מחריפות בדרך כלל, כיון שקשרים בהן אוטם הורים, (וקשה לשער שהלה שינו את גישתם או את התנהגותם) וקשרורה בהן אותה קהילה המתויקה בסטנדרטים החברתיים המזיקים.

אנו בטוח, ש"הסער והלחץ" של גיל ההתבגרות אינם טבאים. אם הייתה לכםilderות שבהם סיפקו את צריכם, ודאי תנצלו את הארגניה הרבה של גיל ההתבגרות ואת תחושת האני המתחזקת לשיעיית דברים היפים לגליכם. בגין זהה, בני-נווער בראים מגבשים את עצמיותם, בונים קשרי חברות עם בני-ילם, מתחביבים בפעם הראשונה ומוסיפים לחזק את יכלתם. אבל כיון שבדרך כלל יש לכלום בעיות עם אותן הבעיות. ואולם, עכשו הם חזקים ועצמאים (וההורמוניים שלהם משתוללים); הם מסוגלים לבנות מהברית, להשתמש בסמים, לגונב מכוניות, להרשות את כל הדברים שישחו את דעתם מסבלם (וימשכו את תשומת-לב אלו) במאzx גורום להוריהם, להעניק להם את האהבה ואת הביטחון שלא קיבלו בילדותם.

הילד החברותי: הפחד להזדקק לזרות ולהיות בלבד

הילד החברותי מתענין מאוד בשילום של האחרים ודווגד להם. עברו עצמו הוא מבקש מעט מאוד, ונראה שהוא מקבל עליו את תפקיד ההוראה, בטרם עת. הוא יצא ובא בחברה ומשופע בקשרי ידידות מודרניים, אבל קרוב רק לחברו הטוב, הוא מטפל בחבר הווה, בבני כיתתו, במשפחתו או בחוית-מחמד. הבעה היא, שהוא אכן של מוגדר על-פי מה שאומרים האחרים, והוא מתובלט וכוח השפoptים שעצמו או שוקע בדמיונות על חברים שאין לו גישה אליהם במצבות. אף-על-פי שהוא עצמאי ומחייב את הצורך או את הרצון בחברים, הוא בודד מאוד.

בעיני עצמוני ואני הוא בטוח שהוא קיים, אלא רק בעיני האחרים. הוא לצד בנסיונו לחשיב את רצון הזולת כדי לקבל אישור לחיו. הוא נכנע, מקריב את עצמו, זקור להזדקקותם של אחרים, משופע במידיעות האחרים; גבולותיו אינם ברורים; קל לשלוט בו ולעתים קרובות הוא משתמש שעריר לעוזל. על יסוד הדפוס הזה תיווצר התלות המשותפת, שלמים, תפאים את חייו כמבוגר.

הוריו של הילד החברותי לימדו אותו להתייחס בשלילה אל הדאגה לעצמו ואל הערכת עצמו ואמרו לו, שהרגשות ותחומי העניין האישיים אינם חשובים. הם הרגילו אותו לתת, לחוש בדע כשאין הוא נותן, ולהעניק יתר על המידה את מה שהוא מקבל. ההורים מעלים על נס את אחוריותו החברותית של הילד ואת כשר מנהיגותו; הם בוחרים לשחק ולחזק רק את התנתגויות האלה, ומדכאים את רצונו של הילד להיות עצמאי ולדואג לעצמו.

בקשר זה ראוי לספר על ביקור שערך אצלי לא מכבר ידידים, שלמדו איתי בסמינר ומאז לא ראייתי אותם. הם התפאוו בכתם אAMILI, שלא ביזבזה זמן, עזרה ילדי להכין את שיעורי-הבית ופינתה את השולחן אחרי האוכל. והנה נכנסתה אAMILI לחדר, נרגשת כליה: הלן הציעה לה לקחת אותה לנסעה בכירכה בסנטראל פארק. "לא, מותק, את לא יכולת לעשות את זה", אמרו לה ההורים תוך התנגדות מוחלטת, "לא יפה למול ממנה היקר של הלן".

תרגיל 7 א'

האם נפגעתינו בשלב התעניןיות בזולת?

דרכי הסתגלות לפגיעה בשלב התעניןיות בזולת

5	4	3	2	1	הזהב הבודד: טיפוס "מינימליסטי", נבולות נוקשים
					פחד בסיסי (פצע): נידי של החברים; חויה מצד ההורים (בני- הזוג)
					מסר פנימי: לא להתקרוב
					אמונה בסיסית: לא אוהבים אותו
					אמונה לגבי יחסים: אם אatkור – אפגע
					דמיוי בן- הזוג: חברותי, נחיק בלי רשות
					יחס לבן- הזוג: מוחיך את בן- הזוג מעולםו הפנימי; מתכוון תוכניות רק לגבי עצמו; যוצר תלות- נגד
					בעיית יסוד: התערבותות בן- הזוג
					תיסכום אופייני: איןך אוהב אותו; איןך מניה לי לנפשי
					תחושה חוזרת: כעס ודייגון
					התנהגות במצבי קוגניטיבט: נמנע מקונפליקטים; זועף

אתגר של צמיחה: לרכוש חברים בני אותו מין; לטפח קשרי ידיבות יחד עם בן- הזוג; לגנות לבן- הזוג מחשבות ורגשות; לצאת מההסתగות

שאינו זוקק לאחרים ופונים אליו בבקשת עזרה ועצה. הוא משתמש בצורה של המזכירה שחיה קשים, מוטה על משחק הגולף אחר-הצהרים כדי לגייס קלות, ועזרה לחברתו לטפל בחתול החולה שלו. הוא משתמש אבן-שואבת לאנשים נזקים, ולעיתים הוא תומך בהם גם כשהם אמורים לעזור לעצם. אם אין הוא מרגיש שזוקקים לו, ואינו יכול לעשות משהו, אין הוא מוצא את מקומו. אבל פעמים רבות, מתחת לחוזות החיצונית העליוה האומרת, "אני מסוגל לעשות את זה", הוא מדוκ ומרגיש שהarris לו דבר-מה. ולעיתים הוא עיף ומתוח, וכועס על שאק מטפלים בו או מעריכים את מעשיו.

مارטין, הבהיר הבודד והגולמי, היה מטרה נוחה לטיפולו של מוניקה. נראה שהוא קידם בברכה את מאמיצה לשפר את חייו, וכי הסכימים לכל מעשייה. אבל היא קלטה שהוא עדין שקו מואוד בתוך עצמו ולא רוצה שתתעורר בהיו, אחרי כל מה שעשתה למעןו. "מארטין הוא אדם טוב וחביב", היא אמרה לי, ולייטה אותו בזיבה על ירככ, "אני משתדלת להבין עד כמה קשה לו להיפתח. אבל גדמה לי שהוא לא מעריך עד כמה הוא יקר לי וכמה ניסיתי לעזור לו. מודיעו הוא לא מניה לhattakrob אליו? מודיעו הוא לא מסוגל להגיד לי שהוא אהוב אותי? הרי אני לא מבקשת הרבה".

איןטימיות: "אני מסוגל להתקרב ולאהוב"

המשימה המוטלת על המתבגר היא, להיפרד בצורה ברורה יותר משפחתו, לבש את מקומו בסולם החברתי של בני גילו וליצור קירבה אינטימית, רגשית ומינית עם בן המין השני. בשלב זה חיבטים ההורם קיבל את ניצני המיניות של המבוגר-עלתיך, לחת לו דוגמה והנחיות לגבי ההתנהגות האינטימית הנאותה וגבולהותיה. זהה המשך שם ווצים להעביר לו: "אנחנו קרובים זה זהה ואוהבים זה את זה. אנחנו רוצים שגם אתה תזכה לנו; אנחנו נעזר לך. אנחנו מוקומים

שתחמוץ לך חברה נחמדה, ומוצפים לפגש ולהכיר אותה".

אפשר שהמתבגר לא נפגע קשה בשלבים הקודמים, אבל אם הדינמיקה בין ההורם בעיתית, אם עדין הוא יכול בתסביך אדיפוס או אם אחד ההורם קשר אותו אליו לשם סיפוקו האישי, המתבגר נשוא את הנשל הזה אל נסיוונותו הראשונית ליצור קירבה. מלבד הדוגמה של ההורם, הוא יזקק גם לתמיכתם. אם הוא יוכל להביא את אהובתו החדשנה הביתה בהסתמכת ההורם, אם אין הם חוששים, מוקנים או נובלים noch ניצני המיניות, ואם הוא יוכל לשבל את הקשר הזה בכל חייו, בית ובית-הספר, כי אז, הדוח לקירבה אינטימית לובש צורה טبيعית ונכונה.

הילד המרדן: הפחד משליטה הזולת

ש הורים החוששים מכוחו של הילד, מחיוותו ומהמיניות שלו, יש גם הורים המקאים בילדם. הורים אלה בולמים אותו בשלב זהו: "אל תגדל; אתה עדין לא מוקם לחיים, ואנחנו לא מוכנים להרפות ממך". הילד, המנסה לפרוש כנפיים, כועס כשהוריו מגבלים את חיותו וכשאין הם בוחחים בו ואינם מאמינים שיחיליט החולות נכונות. הדרך היחידה שלו להתגונון היא, להפר את הכללים החמורים מדי, לדעתו, מחשש, שאם יסכים להם – יפול בפה ויאבד את תחושת האני הפגעה שלו.

רוב המתבגרים בוחנים את גבולותיהם וקוראים תגר על הסמכות, כדי להיווכח, עד היכן יכולו להרחק לכת בטرس יבלמו אותם, וכי לברר, עד כמה העולם המadol פתוח בפניהם. הם גם רוצים לברר אם הוריהם מוכנים לתמוך בהם ולהגנן עליהם,قولו: האם יש להם רשות ביטחון שתגן עליהם אם ירחיקו לכת? אבל הטיפוס המרדן קיזוני יותר. הוא מגלה ונגישות הרבה כאשר מישחו – הורים, מורים, או חברה – אומרים לו מה לעשות. לבשו ושפתו אינם רק עדות לאינדיבידואליות שלו; הם נועדו להתגורות. כל תגובה שלילית מספקת לו תירוץ להגביר את מחאתו ומחזקת את דעתו, שכן הדמיות הסמכותיות הן נוקשות ושרמניות, ולכן עליו לעמוד על המשמר לביל נישלו אותו מזכויותיו.

המטפל: טיפוס "מקסימליסטי", גבולות לא ברורים					
5	4	3	2	1	
פחד בסיסי (פצע): להיות בעל צרכים או לבטא צרכים; פחד מפני נידוי;	פחד מפני דחיתת ההורם (בני-הזוג)				
מסר פנימי: אסור שייהיו לך צרכים משלך					
אמונה בסיסית: الآחרים זוקקים לי					
אמונה לגבי יהסים: אם אספק את צרכי الآחרים – יאהבו אותי					
דמיון בן-הזוג: לא מעיריך					
היחס אל בן-הזוג: מקריב את עצמו; מתעורר					
בעיה בסיסית: דחיה מצד בן-הזוג					
תיסכול אופייני: אין מעיריך אותו ואת מאצוי					
תחששה אופיינית: כעס ודיכאון					
התנהגות במצבי קונפליקט: מנסה להבין ולהיות חביב					

אתגר של צמיחה: לגנות את הצרכים לבן-הזוג ולאחרים; לדאג לעצמו; לכבד את הפרטויות של בן-הזוג; ללמידה להיות בלבד

שונה". דברים רבים מאוד אינם מקובלים עליהם. "אם תהיה שונה", הם מזהירים את הילד, "לא יהיה לך בכלל חברים. אם לא תהיה כמו האחרים, לא תהיה מוכבל. אם תהיה יוצאה דופן, יציקו לך". וחוץ מזה, הם מזהירים אותו: "יהיו לך צרות". הילד "קונה" את הנקודות האלה וחווש שחדרכ היחידה לזכות באהבה היא, להיות כמו כולם ולעשות "את הדברים הנכונים". אַפְּ-עַל-פִּי שיש לו רצונות, דיברות כמו עניין סמוניים, הוא חשש, שאם ייעז להיות שונה – יאבד את האהבה ואת התיחסות החביבית של חברי, של הוריו ושל מבוגרים אחרים. וכך הוא הופך לילך למופת, מנומס, נקי ומצויץ, כאחיהם ילדים מושלמים המכבים בסרטי פירוטמת בטלוויזיה. הוא הילד שמתנדב לפעלויות שונות, ולעתים קרובות הוא איש-סודם של חברי והוא מיטרפים לו על בעיותיהם.

המ boger: טיפוס ציינן והולך בתלים – קונפורמייט

הילד-למופת הופך בברותו לكونפורמייט. הוא חי בעולם של אזרחים למופת, הנאבקים לשימור המצב הקיים. הוא מלא צדקות וידע מה פסול בעולםנו; הוא יודע בביטחון אין צורךים להיות פניו הדברים; והוא בטוח שהדור הצעיר הולך ופוחת, ומתגעה ל"ימים הטובים ההם". הקונפורמייטים אינם מקימים טуירות, והם נעלמים מנסיבות שמקורם الآחרים. הם רואים את עצם כשותרי המוסר וערבי המסורת.

אנשים אלה מתחים בקרות על ה"איינדי-ڊואלייטים" ועל מפרי הכללים, ואַפְּ-עַל-פִּי-כן, הם נשליכים אל בני-זוג מרדניים וילדותיים; אצלם הם מוצאים את מרדנותם הסטטואית, את הטעש של נעריהם שלא מושׂשׂו, את ההזמנויות המוחמצות ואת החירות האבודה. ובטים מהם מפתחים דמיונות עשיים על חיי מין פרועים, רל רצת או על בריחה. בסתר לבם הם משתוקקים להשתחרר מהכללים המגבילים, ואמנים, לעיתים הם עושים זאת בסתר. יש שמאחורי החזות החיצונית המופתית מסתתר ילד מדויק או עבריין מסוודה. הקונפורמייטים מואלים ברוב טובם להחדר אל בני-זוג מרדניים, מנסים לשלוט בהם ולהנתקם להתנהגות טובה; הם סבורים שהוא עליהם להתנהג יפה ו"לקחת את העניינים לידיים" למען בני-זוגם הילדיותיים, שאינם משתפים פعلاה.

ההשנות שחשד טוני בגין לא היו רחוקים מהתאמת. אַפְּ-עַל-פִּי שהיה ברור לעיל כי היא הוקסמה מ"הילד העיר" שבתוון, חשה מוכחה בכלל ההבדלים בין ובין עמייתיה; היא הייתה נבוכה בגל פרנסטו – הצגת מכניםים בחוניות כל-בו, משותם שעבד בהתנדבות בביית-חמהורי, ומשום שהיא צמחוני. היו לה גם דרכים סמויות לגורום ללהתנהגות טובה: היא נטלה על עצמה לארגן את חייהם, שהרוי הוא היה "בלתי אחראי" ולכך לא מסוגל לעסוק בכך; היא גם הסכימה לדיעות הנוקשות של אביו. אבל כשתוני לא עשה את מה שהיא צריכה לדעתה לעשות, הייתה מתמלאת בעס וטוענת שהוא העלייב אותה, ובו-זמן מוחלת על כבודה ונוגגת בו כאילו

המ boger: הטיפוס המרדן

בברותו, הופך הילד המורד לטיפוס מרדן הנושא את דגל המכחאה, נלחם בכל התנהגות המקובליס בחברה ומתנגד בצורה כפנית לכל דבר, אַפְּ-עַל-פִּי שכבר אין אומרים לו מה לעשות. הוא מלא רעינות מונגים ויוצא מגדרו כדי להיות שונה. הוא חושד במניעיהם של אחרים וחושש שהם מנסים לשלוט בו או לכפות עליו דברים. במובן מסוים, הוא לא התבגר. הוא מפר את כל ההגבלה, ועדין מתנגד אליו האנשים הסובבים אותו ווציאים לשלוט בו. היחסים שהוא מקים הם בדרך כלל יחס ריבות, והוא חשש שמא בני-זוגו ישלו בו, אם לא יעמוד על המשמר. הוא זוקק לחופש ול"מרחיב", אבל אפשר במקרה אצלו רגשי אשם.

מצד אחר, אם המרדן לא נפגע קשה מדי בילדותו, עשוי הוא ליהפוך למתקן חברתי. הוא ילחם נגד ציד לוויתנים, יטרוף לאכול בשור, ויאבק למען כל נושא הקשור בחופש ובהרחבת ביכולות ההתנהגות החברתיות. אבל אם הוא נפגע בצורה חמורה, ייהפוך לטיפוס מנהה או לעבריין.

אין זה פלא, שהמודן נמשך בדרך כלל אל הקונפורמייט, אל הארץ למופת המצית בנאמנות לכליל המשחק החברתי. הוא זוקק בצורה נואשת דוקא לבניה ולסדר שבהם הוא מודר, ואת הצורך הזה הוא משליק על בני-זוגו. בו-זמן הוא מותח בקרות על שם מתנגדים יפה כל-כך ועל שם משתיכים לירום המרכיב בחברה, שבスター לבו נס הוא בפינה להשתיק אילו.

טוני חשש מאד שהוא חברתו, ג'יל, תשתלט עליו ובחוץ אותה ללא הרף כדי לוודא, שהוא לא "תחזיק אותו קצר" אחריו נישואיהם. בעיניו היא היתה " nichmaה מד'", הוא חשב שהיא משתקת תפקיד ושחיה תשתנה לחלוטין אחרי הנישואים. בדרכו קלשיה היא הזכירה לו את אמו, ש תמיד רצתה בטובתו אבל בעיקר התחשבה במה שיגידו השכנים ולא ברצונו שלו. הוא העמיד בפניו ג'יל אתגרים חדשים בתחום המין וניסה להביא אותה למסיבות הוללות, כדי לעמוד על טيبة האמית. אמרו של טוני אהבה את ג'יל, מה שהייתה סיבה נוספת לחשדנותו. "כאשר ביקרנו את הורי בשבועו שעבר", אמר לי, كانوا צפונה בדבריו ממשמעות נסתרת, "ג'יל הסכימה עם כל ההשקבות הפאשיסטיות של אבי גם כשאני חלקי עליו. היא אמרות שרך ניסתה להתנגד בחביבות ולהימנע מוויכוח, אבל לעיתים נדמה לי שהיא לא לצד'."

הילד למופת: הפחד להיות שונה

הורים נוקשים ושמורנים הפוחדים להיות שוננים, מגדלים, במרקםם ובים, ילד למופת. הם אינם חדים למד אותו מה נראה מזר או יוצא דופן בחבריו, בברדיון, בתחומי התעניןינו ובטעמו, והם משרים אליו מסר שאין לטעות בו: "אל תהיה

תרגיל 7 ב'

האם נפצעתי בשלב האינטימיות?

דרכי הסתגלות לפגיעה בשלב האינטימיות

5	4	3	2	1	המודן: טיפוס "מינימלייסטי", נבולות נוקשים
					פחד בסיסי (פצע): פחד משליטות הזולות (הוראה או בן-זוג)
					מסר פנימי: אל תintel אמונה בסיסית: לא מאמינים בי
					אמונה לגבי הקשר: אם לא אלחם על שלי, ישתלטו עלי
					דימוי בן-הזוג: נחמד מדי; משtotלט; מאישים; מתנהג כמו הורה
					היחס אל בן-הזוג: מתמודד; משtotלט; מזל בבן-הזוג
					בעיה בסיסית: החופש להפר את הכללים
					תיסכול אופייני: לעולם אין לצזיזי
					תחושה חרחרת: כעס או אכזבה

התנהגות במצבי קונפליקט: מתמודד, חושד במניעי הזולות
אתגר של צמיחה: לשמר על הזהות העצמית, להיות אחדראי לזרות, ללמידה לבתו
בזרות

יהה מתבגר מודן: "אם לא אקח את העניינים לידיים, לא יוז שום דבר", הכריזה,
זה כמו לחיות עם ילד".

מעניין לציין, כי הדינמיקה של משורן/דחווף, של זוגות שנפגעו בשלבים
המאוחרים – שלב העניין בזולות או שלב האינטימיות – גמישה יותר. מבנה
האופי של האנשים הללו איננו נוקשה, ובניהם– הזוג מחליפים תפניות בקלות רבה
יותר מאשר מלאה שנפגעו בשלבים קודמים וכן מבנה אופיים נוקשה יותר. מבנה האופי
נקבע תמיד ביחס לאדם הקרוב אליו: כאשר הטיפוס המרווח מתקרב או מתחילה
לזרוף, הרודף מתרחק פתאום; אבל הוא גמיש במיוחד אצל הזוגות האלה. ב-30%-
מהזוגות, לעומת זאת, היה המודן טיפוס מקסימלייסטי והקונפורמייסט – טיפוס
מינימלייסטי.

תרגיל 7 ג'

האם אני טיפוס מינימליסטי או מקסימליסטי?

אם לא ברור לך אם אתה טיפוס מינימליסטי או מקסימליסטי, התבונן בטבלה ה затה בצד השמאלי רשותות התכונות המאפיינות את המינימליסט ובצד השמאלי – התכונות המאפיינות את המקסימליסט. הקפуйgal את התכונות המתוארכות אונתך.

טיפוס מינימליסטי	טיפוס מקסימליסטי
נותן פורקן חיוני לרגשותיו	קובש את רגשותיו
מנזים ברגשותיו	מצמצם את רגשותיו
נווטה לתלות במולת	מתכחש לתלות (תלות-נגד)
מפrix בצריכיו, בדרך כלל	מתכחש לצריכיו, בדרך כלל
פתוחה כפיהית, סובייקטיבי	מגלת מעט מעורלמו הפנימי
מרבה להכיר נשים למרחב הנפשי שלו	מרחיק את الآחרים מהמרחב שלו
נழם לאוות, נדיב במידה יתרה	עצור ברגשותיו, במחשבותיו ובמעשייו.
גבולות האני לא מוגדרים	בעל גבולות-אני נוקשים
מכoon החוצה; מבקש מהאחרים לכוון אותו; לא בטוח בכיוון עצמו	מכoon פנימה; על-פי-רובה מכoon את עצמו
מתמקד באחרים	חוושב בעיקר על עצמו
פועל מתוך דחפים	חוושב ופועל כזרה כפיהית
בדרכ כל נכנע, מתמן את הזולת	מנסה לשולט באחרים
נע בין תוקפנות לפסיביות	בדרכ-כל, פאסייבי-תוקפני

5	4	3	2	1	konföromist: טיפוס "מקסימליסטי", גבולות לא ברורים
					פחד בסיסי (פצע): להיות שונה מאחרים; אי-הסכמה של הורה (בן-זוג)
					מסר פנימי: אל תעורר סערה
					אמונה בסיסית: אני חייב להיות טוב
					אמונה לגבי הקשר: אני חייב לקבל את העניינים לדמי
					זמן-הוּוג: ילד מרודן
					חישס לבן-הוּוג: יהס של פטרון; ביקורת; שתלון
					בעיה בסיסית: יציבות ושיטות פעולה
					תיסכול אופייני: אין מתפתח; אתה רוצה תמיד להיות שונה
					תחווה חוזרת: צדקנות כיעוסה
					התנהגות מצבי קונפליקט: מנסה לכפות כללים

אתגר של צמיחה: לנסות להיות שונה; להסתכן; לפתח זהות

תרגיל 7 ד'

זיהוי הילד הפגוע בתוך האדם המבוגר

הקדישו כמה דקות להשלמת הסיכום שלහלן. קיראו את התשובות שעניהם לשאלונים בשלושת הפרקים הקודמים ובירוקו, באיזה שלב נעו רוב התשובותיכם בין הדרגות 4 ו-5. שימו לב אם היו שלבים נוספים בהם דורך תשובותיכם בעיקיות בקצת הנבואה של סולם הדרגות.

אני _____ ("מינימיליסט" או
"מקסימיליסט") ויש לי _____ גבולות
(ኖקיים או לא ברורים) שנפגעו בעיקר בשלב _____ (הזהות,
לדוגמה). לנכון אני _____ תגותת ההתמודדות.
לדוגמה: משפטל). הפחד (פצע) הבסיסי שלי הוא _____
(שורה 2 בטבלה של השלב המתאים). יש לי גם
ביטחונות בחום _____ (כל שלב אחר או
שלבים אחרים, שבהם נעו התగותות בעיקיות בין 3 ל-5). הפחד (פצע) הבסיסי
של הוא _____ לך אתגר הצמיחה שלו הוא _____

מצב מודך למד', נכו? הרי פלא הוא שאנו מצלחים לקום בبوكרים מימיთנו, להתלבש ולאכול, כשל המשא זהה מוטל על כתפינו, כשאין לנו כיוון וכשערינו להתגונן. אני מסכים איתכם שזו החלק הקשה, אבל בו גם טמונה התקווה; למקרה המזל, נוכל לתקן את הנזק, אם נעשה מאמצים. ובעצם, על-ידי כך נשתף פעולה עם התשוקה העזה להיות שלמים.